

öfverhopades vid sitt första inträde på hofvet, lefde hon merendels tyst och sluten inom sig själf, under det att nöjets fjärlar fladdrade omkring henne. Och när de flyktiga sommarfåglarna slutligen märkte, att den friska, yppiga rosen icke innehöll för *dem* någon honung att hämta, lämnade de henne allt mer och mer, tills de, leende åt den barnsliga, landtliga enfalden, sväfvade åt andra håll för att söka sin lycka. Den sköna *Theodolinda* saknade dem icke, och hon afundades ej heller någon af de nya blommor, till hvilka de flögo.

Hertig *Albrecht* hade noga lagt märke till allt detta. Med stilla förtjusning hade han ofta, stundom hela timmar igenom, stått försänkt i åskådningen af *Theodolinda*s underbara behag. Aldrig hade han, den förkastade, nästan från mänsklighetens område utstötte vanskapligen, ty så ansåg han sig själf, vågat till henne yttra ett ord.

Men då det ej undfallit honom, att de vackra sprättarne med sina granna fraser ej kommit längre än han med sin tystnad, så tänkte han: "*Hon* är min skyddsängel, mitt allt. *Hon* ser till det inre. *Hon*, fastän själf så himmelskt skön, vet och känner, att skönheten är förgänglig. Jag älskar henne — ja! jag älskar henne af hela min själ — och jag vill utkora henne till min maka. — Dock — hvad säger jag? — -- Huru skulle hon, gudomens renaste stråle, kunna fördraga att ens ett ögonblick sänka sin blick ned till det usla missfoster, som tillbeder henne?

Men jag är furste, jag är rik och själfständig. Jag äger rätt att förmåla mig med den, jag väljer, ty för tronen föddes jag icke, och maktens åtrå *har* aldrig fattat och *kan* aldrig fatta rot i mitt bröst. Hvad hon är skön! Om jag en gång skulle försöka.

Och hertig *Albrecht* satte sig ned vid skrifbordet. Hela hans själ var full af *Theodolinda* och han beslöt att utgjuta sina känslor genom vers. Kärlekens yppigaste poesi brann i hans hjärta.

Han begynte skrifva. — Den ena raden efter den andra skapades och förkastades. Det blef till slut ingen-